Semnificaţia textului din Iacov 5:14-16

Semnificaţia textului din Iacov 5:14-16

Cred că este bine să spunem aici ceva şi despre textul din Iacov 5.14-16, deoarece aceste versete sunt adesea citate şi se abuzează de ele. Dacă-l citim cu atenţie, vedem clar că locul acesta nu are nici o legătură cu „daruri de vindecare" din 1 Corinteni 12.9. Din toată înlănţuirea gândurilor de până acum şi după acest loc rezultă că în Iacov 5 este vorba de judecata practică în legătură cu lucrările de vindecare ale lui Dumnezeu, şi aceasta este în concordanţă cu întregul caracter al epistolei. După cum se spune în Iov 36.7, Dumnezeu nu-şi întoarce privirile de la cei fără prihană. Însă versetele care urmează în Iov 36 arată clar că abaterea este urmată de aplicarea disciplinei, în vederea recunoaşterii păcatelor şi pentru a ne pocăi de ele. Din toate gândurile care se leagă între ele, vedem că Iacov vorbeşte despre boli care sunt o urmare a păcatelor şi pe care Dumnezeu le trimite ca pedeapsă, fiindcă cel în cauză a păcătuit şi nu s-a smerit.

Când însă ajunge să-şi recunoască păcatul şi să se întoarcă la Dumnezeu cu smerenie, atunci Dumnezeu este gata să-şi exercite îndurarea (Iov 36.11-14), afară numai dacă, bineînţeles, este la mijloc un păcat care duce la moarte (1 Ioan 5).

Această putere de a ierta păcatele (în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu, deci care privesc acest pământ) a dat-o Dumnezeu şi Adunării (Matei 18.18; 2 Corinteni 2.7-10), iar în cazuri anumite chiar tuturor ucenicilor.

Bolnavul care ajunge să-şi recunoască păcatul poate să se îndrepte către bătrâni (prezbiteri), ca persoane rânduite de Dumnezeu, să-i acorde iertare. Ca „bătrâni", ei au călăuzirea Duhului şi înţelepciunea necesară spre a cunoaşte gândurile lui Dumnezeu în astfel de împrejurări. La iudei, ca şi în adunările iudeilor, nu găsim deloc bătrâni orânduiţi în mod oficial. Acolo erau pur şi simplu fraţi bătrâni, care erau bătrâni şi în privinţa stării lor duhovniceşti. Noi nu putem avea bătrâni orânduiţi, fiindcă nimeni nu are dreptul să-i stabilească. Afară de aceasta nu suntem noi Biserica (Adunarea) ca întreg, ci numai o mică parte din ea.

De altfel aceasta nu este atât de hotărâtor, căci versetul 16 exprimă grija lui Dumnezeu pentru timpul nostru: „Mărturisiţi-vă deci unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi". În legătură cu versetul 14, vedem deci că un credincios poate ruga pe fraţii care au caracterul şi însuşirea duhovnicească de bătrâni să vină la patul lui de boală; acolo îşi mărturiseşte acestora păcatele care sunt cauza bolii lui, ca o cârmuire din partea lui Dumnezeu, şi le cere să se roage cu el şi pentru însănătoşirea sa. Şi atunci, dacă rugăciunea acestor fraţi este o rugăciune a credinţei, Dumnezeu îi va reda sănătatea.

Este important că vindecarea, despre care este vorba în aceste versete, nu depinde de poziţia bătrânilor sau de ungerea cu untdelemn, ci de rugăciunea credinţei. Nu este vorba deci că ei nădăj-duiesc că Dumnezeu va trimite vindecarea, ci că ei sunt siguri de lucrul acesta. Ar putea bolnavul să aibă această siguranţă, dacă el nu s-ar smeri cu adevărat, dacă el nu ar fi luat boala ca o disciplinare din mâna lui Dumnezeu, ştiind astfel că Dumnezeu vrea să-l ierte? Ar putea bătrânii să se roage cu această credinţă, dacă ei nu ar avea puternica încredinţare că Dumnezeu şi-a atins scopul prin boala trimisă şi că nu este la mijloc o boală spre moarte (1 Ioan 5.16-17)? Aceasta este cu putinţă numai când ei primesc credinţa din legătura lor cu Domnul şi prin aceasta fiind siguri că Dumnezeu vrea să dea bolnavului însănătoşire.

Este lămurit că aceasta este cu totul altceva decât ceea ce se întâmplă cu mulţi aşa numiţi vindecători prin credinţă. Afară de aceasta trebuie să avem în vedere şi faptul că epistola lui Iacov este o epistolă de tranziţie, singura epistolă din Noul Testament care se adresează celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, chiar dacă ea deosebeşte pe credincioşi de masa poporului.